

levede der i forrige Aarhundrede en Vendsyssel-Præst, „gale Sidenius“, der skulde have ført et omstrygende Jægerliv i de store Skove omkring den jyske Aas, hvor han ofte sad paa Kroerne og drak Brændevin med Bønderne, og som tilsidst en Paaskedag i Drukkenskab slog Degnen i Kirkegulvet, saa der sprøjtede Blod op paa Alterdugen.

Dog — langt den overvejende Del af Slægten havde været fromme Kirkens Stridsmænd, flere af dem tillige belæste, ja lærde Mænd, teologiske Granskere, der i deres landlige Afsondrethed, under Aarenes graa Ensformighed, havde søgt Erstatning for alle Afsavn i et stille, indadvendt Tankeliv, en inderlig Fordybelse i deres egen, indre Verden, i hvilken de saa tilsidst fandt Tilværelsens sande Værdier, dens rigeste Lykke, dens egenlige Maal.

Det var denne i Slægten nedarvede Ringeagt for alle timelige Tings Værd, der havde været ogsaa Johannes Sidenius' Værges i Livets Kamp og bevaret hans Ryg ubøjet og hans Sind rankt trods Armods Tryk og mangeartet Modgang. Men han havde i saa Henseende ogsaa haft en god Støtte i sin Hustru, med hvem han levede det inderligste og lykkeligste Samliv, skønt de egenlig slet ikke lignede hinanden. Ogsaa hun var et dybt religiøst Gemyt men — i Modsætning til sin Mand — en tungsindig, lidenskabelig Natur, hvem Livet indgød Uro og mørk Ængstelse. Oprindelig ubefæstet i Troen, som hun havde været det fra sit Hjem, var hun under Mandens Paavirkning bleven en Ivrrer, hos hvem den daglige Kamp for Udkommet og de mange Barselsenge havde affødt sygeligt overdrevne Forestillinger om Jordelivets Trængsler og Kristen-